

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om fortsat Hjælp til arbejdsløse efter Arbejdsløshedskassehjælpens Ophør.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 6527 ff., Udvalgets Betænkning i Tillæg B Sp. 2691 ff.).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Tekst med det stillede Ændringsforslag og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under et.

Ordføreren (*Carl Hansen* [Præstø Amts 5te Valgkreds]): Det her til anden Behandling foreliggende Lovforslag er jo et Led i Kæden af Bestræbelser for at afhjælpe den Trang, som er opstaaet ved den ekstraordinære Arbejdsløshed, og dette forklarer, at det først paa et saa sent Tidspunkt er kommet frem her i Folketinget. Dette sene Tidspunkt er ogsaa Skyld i, at man ikke i Udvalget har kunnet overveje Sagen saa længe, som maaske ønskeligt var. Det er en for de arbejdsløses Vedkommende i nogen Grad ny Vej, man her betræder, selv om man har taget et Forbillede i Fattiglovens Bestemmelser om Sygekassemedlemmer. Under disse Omstændigheder er Udvalget, som det vil ses af Betænkningen, hurtigt enedes om at gennemføre det, man fra alle Sider er enig om, nemlig Hovedbestemmelsen, som man i alt Fald ikke havde noget imod at gøre til Lov, naar man gav Løven en midlertidig Karakter, Bestemmelsen om, at den arbejdsløse, naar han havde opbrugt den Hjælp, han var berettiget til at faa fra Arbejdsløshedskassen, skulde kunne henvende sig til Kommunen, som saa, for saa vidt han fremdeles var arbejdsløs og i Trang, kunde yde ham en Hjælp, der i Omfang svarer til den, han havde oppebaaret fra Arbejdsløshedskassen. Det er, som sagt, et Forsøg, man her vil gøre. Jeg antager eller haaber i alt Fald, at naar det Aar, som vi nu ere begyndte paa, er ude, vil der ikke være en i alt Fald nær saa stor Arbejdsløshed som nu, og der vil jo da blive Tid til at søge at faa gennemført nye Bestemmelser, hvis det skulde være nødvendigt, altsaa hvis der alligevel skulde være en større Arbejdsløshed. Men jeg kan ikke nægte, at jeg, og mange med mig, har nogen Betænkelighed

ved uden videre at indføre de samme Regler for Hjælp til arbejdsløse som for Hjælp til Sygekassemedlemmer. Vi have imidlertid ment ikke at kunne have noget imod at se, hvorledes denne Bestemmelse vilde virke i et Aar, og derfor have vi kunnet gaa med hertil.

Derimod har der i Udvalget været nogen Modstand fra adskillige Sider imod at indsætte Bestemmelser om, at Halvdelen eller de 3 Fjerdedele skulde refunderes af Forsørgelseskommunen, og ligeledes imod, at der skulde ydes Statshjælp i dette Øjemed. Det har man altsaa ikke kunnet enes om, og det har man udeladt, som det vil ses af Forslaget. Man har forhandlet med den højtærede Indenrigsminister om, hvorledes denne Sag skulde ordnes, og det vil af Udvalgsbetænkningen fremgaa, hvad der er resulteret af denne Forhandling. Man har ment, at det maatte overlades den højtærede Indenrigsminister at fastsætte, hvilke Regler der skulde følges med Hensyn til Formen for denne Understøttelse, og i Betænkningen har man gjort Rede for, hvad der er kommet ud af denne Forhandling; jeg skal ikke gentage den her, da jo enhver sikkert har læst det eller ogsaa kan læse det der. Jeg skal hermed kun anbefale Udvalgets enstemmige Indstilling til Vedtagelse.

Martin Olsen: Det er, som den ærede Ordfører har sagt, saaledes, at der i Udvalget ikke har været Enighed om, hvad man skulde ønske at faa gennemført. Paa den anden Side have Forslagsstillerne resigneret, idet de ere gaaede med til at foreslaa det, hvorom der i alt Fald var Enighed, og det er det, der foreligger som Ændringsforslag. Jeg skal af forskellige Hensyn ikke komme ind paa en yderligere Omtale af Arbejdsløsheden, og hvad dermed staar i Forbindelse. Jeg ved, at man ikke ønsker en lang Forhandling om Spørgsmaalet her, og det er heller ikke fornødent. Hovedsagen er, at der nu ligger et Grundlag for et Arbejde paa det Felt, som vi alle ønske, at der skulde arbejdes videre paa. Men jeg gør opmærksom paa, at det er med stor Smerte, vi fra vor Side have maattet frafalde Kravet om, at Opholdskommunen skulde have Regres til Forsørgelseskommunen med de $\frac{3}{4}$, paa samme Maade som Tilfældet er i Fattigloven for Sygekassemedlemmernes Vedkommende, og ligeledes, at Staten ikke skulde yde Halvdelen til det, Kommunen paa den Maade tilskyder. Men, som sagt, vi have resigneret, fordi vi mente, det var